

Cevdetgiller

-
Roman
-

Aslıhan
Güven

Aslıhan Güven, 8 Ekim 1972’de Ankara’da doğdu. İlkokulu Ankara Yalçın Eskiyan Okulu’nda tamamladı. Aslıhan Güven; Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi’nde öğretim üyeliği, *Cumhuriyet* gazetesinde makale ve kitap yazarlığı yapan H. Sami Güven’in ve İktisadi İdari Bilimler Fakültesi mezunu, bir süre matematik öğretmenliği yapmış Nuray Güven’in ilk göz ağrısıydı. 80 darbesiyle Ankara’da üniversiteler darmadağın hale gelip, pek çok aydın ve bilim insanının suçsuz yere hapislerde yatıp, üniversitelerden ihraç edildiği kaotik dönemde, babasının Uludağ Üniversitesi’ne davet edilmesi üzerine yazar, ailesiyle birlikte Bursa’ya taşınıp, ortaokul ve lise öğrenimini Bursa Cumhuriyet Lisesi’nde birincilikle tamamladı. 5 yaşında okumaya başladı, ilk oyuncakları kalem, kâğıt ve kitaplardı. İlkokul ikinci sınıfta yazdığı kompozisyonu, öğretmeni sınıfta okutunca, “Baban çok güzel yazmış. Ancak bir daha kendin yaz!” diyerek, kendisinin yazdığına inanmaması moralini bozsa da; öğrenim hayatı boyunca katıldığı pek çok şiir, öykü, kompozisyon yarışmalarında birincilik ödülleri aldı. 1997 yılında İstanbul Marmara Üniversitesi İngilizce Tıp Fakültesi’ni bitirerek Tıp Doktoru unvanını aldı. 2001 yılında Dermatoloji Uzman Doktoru oldu. Halen çok sevdiği hekimlik mesleğini İstanbul Beşiktaş’taki muayenehanesinde sürdürmektedir. 2015 yılında Boğaziçi Üniversitesi’nde “yaratıcı yazarlık” dersleri aldı. 2016-2018 arasında Murat Gülsoy’un yürüttüğü Boğaziçi Üniversitesi yazarlık atölyelerine, roman inceleme seminerlerine devam etti. 2019’da yayımlanan ilk romanı *Kelebeğin Döngüsü*’nün bir dönem romanı olarak; günümüz Türkiye’sinin sosyal ve siyasi problemlerinin altında yatan nedenleri, ilginç kurgusu, sağlam karakterleri ve yarattığı samimi atmosferleriyle edebiyat penceresinden irdelemesi okurlar tarafından büyük ilgi görmüş, kısa sürede kitabın ikinci baskısı yapılmış, üçüncü baskı ise hazırlık aşamasındadır. Başka tarzı ve kurgusuyla okuruyla buluşma heyecanını yaşayan *Cevdetgiller* yazarın ikinci romanıdır.

CEVDETGİLLER

Yazan: Aslıhan Güven

Editör: Ceylan Hazinedar

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Kasım 2023 / ISBN 978-625-8474-53-4

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Yiğit Berker

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Cevdetgiller

Aslıhan Güven

Canım annem Nuray Güven'e...

Romanı yazarken ilgisini ve desteğini esirgemeyen sevgili eşim Fatih Burak'a, kızlarım Melisa ve Sera'ya, bilimsel çalışmaları ve eserleriyle roman araştırmama ışık tutan Prof. Dr. Medaim Yanık ve Haydar Ergülen'e, varlığıyla ilham veren, evin içinde sürekli dolaştırdığım oyuncak ayıcığım Cevdet'e, titiz, motive edici çalışmasıyla bana cesaret ve güven veren değerli editörüm Ceylan Hazinedar'a çok teşekkür ederim.

Kırmızı uçan balon

“Yeter artık! Yine mi?”

Cevdet çalışma masasından kalktı. Az önce penceresinin önünden yavaşça yükselen kırmızı bir cisim gördüğüne emindi. Hatta kırmızı uçan bir balon olduğuna yemin bile edebilirdi. En son gördüğü uçan balondan sonra yaşadıklarını ışık hızıyla aklından geçirdi. Yetmedi pencereyi açtı. Gövdesini dışarı sarkıtıp, başını göğe çevirdi. İçinden; Kristal ve Bahtiyar apartmanlarının çatıları arasında sıkışan daracık mavilik içerisinde sadece birkaç bulut, belki çatıya tünemiş bir karga ya da yavaşça süzülen yorgun bir martı görmeyi diledi. Ne yazık ki dileği gerçekleşmedi. Kırmızı balon poyrazın etkisiyle hızlıca yükselmeye devam ediyordu. Bu bir dilek balonu olabilir miydi? Hani şu sevgililerin dilek tutarak içine ateş yakıp havalandırdıklarından. Ama öyle olsa kalp şeklinde olurdu. Ayrıca balonun uçurulduğu yerde, gökyüzündeki seyrini izleyen iki aptal âşık olması beklenirdi.

Sokaktaki kafenin önünde müşteri bekleyen iki garson, hızlı adımlarla yürüyen uzun, sarışın, alımlı bir kadın ve yanında da at kuyruklu, kumral parlak saçlı, cin bakışlı, 11-12 yaşlarında bir kız çocuğundan başka kimse yoktu. Küçük kızın yanındaki annesi olmalıydı. Sarışın, uzun boylu, alımlı bir kadındı. İncecik el ve ayak bilekleri, uzun bacakları ve narin kemik yapısıyla kadın ve kızı birbirlerine benziyorlardı. Kız biraz huzursuz gibiydi. Sürekli söyleniyor, sanki annesinden bir şeyler istiyor ama kadın umursamıyor, hızlı adımlarla yürümeye devam ediyordu.

Cevdet dün gece yine sabaha kadar yazmıştı. Bu sefer ne olacak diye düşünmekten kendini alıkoyamıyordu. Belki de hiçbir şey olmayacaktı. Binlerce insanın yaşadığı Cihangir’de bir hafta arayla görülen ikinci uçan balon vakası pek de olağan dışı bir durum sayılmazdı. Çalışma masasına yeniden oturdu. Yazdıklarına bakmak istemiyordu. Laptopunun kapağını kaldırmak ve kaldırmamak arasında tereddüt yaşarken her iki elinin işaret ve orta parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu. Hatırlamıyordu işte! Bir türlü hatırlayamıyordu yazdıklarını... Kararlıydı. Okuyacaktı... Önceki gece yazdıklarını pür dikkat okumaya başladı. Bitirdi. Kalktı. Salonda volta atmaya başladı: Pencereden sokağa baktı. Evet onlardı!..

Nedensiz bir şekilde kırmızı balonu elinden kaçıranın sokaktaki küçük kız olduğunu düşünmek istiyordu. Bu nedenle de bir an için olsun küçük kızın başını kaldırıp gökyüzüne bakmasını istedi. Sarışın kadın duruşunu hiç bozmadan, küçük kız da annesine sürekli bir şeyler söylemekten vazgeçmeden sokağın sonuna kadar yürüdüler. Bir ara sarışın kadının topuklu ayakkabısı, arnavutkaldırımının taşlarından birinin arasına takıldı. Zarif incecik ayak bileklerini açıkta bırakan topuklu, burnu açık, sarı bantlı ayakkabıları sağa sola sallandı: Dengesini yitirerek, sendeleyip düşecek gibi oldu. Küçük kız çevik bir hareketle annesinin elini kavrayıp onu doğrulttu. Sarışın kadın kızına dönüp saçlarını okşadı. Yanağına usulca bir öpücük kondurdu. Küçük kız siyah rügan pabuçlarının burunları üzerinde yükselerek annesine kocaman sarıldı. Sarışın kadın, bir sonbahar çınarının sarı yapraklarıyla hiç beklenmedik bir anda yıkılıvermesi gibi, kitapçının önündeki kaldırıma öylece oturuverdi. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Kızı da annesinin dizinin dibine çömeldi.

Birbirlerine sokulmuş binalarıyla, yaşlı, çirkin ve köhne görünen sokakta, kadının acı bir çığlık gibi ağlaması, binalara çar-

pa çarpa Cevdet'in kulağına kadar geliyordu. Cevdet pencereyi kapatıp, perdesini çekip artık hiçbir şey görmek, duymak istemiyordu. Her şeyi ama her şeyi unutmak, hiç görmemiş varsaymak ne güzel olurdu! Cevdet farkında olmadan yine bir hikâye mi yazıyordu, yoksa hikâyeler mi bir işaretle gelip Cevdet'i buluyordu?

Pencereyi kapattı. Soğuk soğuk terliyordu. Buzdolabını açtı. Sürahideki buz gibi soğuk suyu hızlıca bir bardağa koyup bir dişi içti. Bu defa yapacaktı. Hızlıca merdivenlerden inip kadınlara kızının yanına koşacaktı. Bir yandan da kendinde bu cesareti bulmakta güçlük çekiyordu. Yok yok! İnmeyecekti aşağıya. Kadın ağlayıp ağlayıp susardı. Çocuk da unuttur, üzülmezdi. İnerse, eninde sonunda olan yine Cevdet'e olurdu. Kırmızı balona ne olmuştu acaba? Gökyüzünde küçülüp küçülüp kaybolmuş muydu? Sarışın kadın ve kızı; Cihangir'in, ucundan kaçamak denizi gören, rüzgârlı dar sokaklarının birinden küçük ayaklarıyla çoktan yitip gitmişler miydi? Cevdet bir bardak daha buzlu sudan içti. Gitti bir sigara yaktı. Sigaranın dumanı evi sardı. İçindeki huzursuzluk geçmedi. Gözlerini kapının önündeki ayakkabılarına çevirdi. Bir huşumla ayakkabılarını ayaklarına geçirip kendini sokağa atmaktı niyeti fakat bunu yapmamalıydı. Cevdet kafası kopmuş sinek gibi, kararsızca ileri geri sallandı. "Hem çoktan gitmişlerdir" diye düşündü. Usulca pencereye yaklaşırlarken sigarasını söndürdü. Camı açtı. Sarışın kadın kaldırımında oturmaya devam ediyordu. Dizlerini bükmüş, kamburunu çıkarmış, ayak bileklerini kendine çekmiş, iki kolunu sağına soluna siper etmiş, başını dizlerinin üstüne gömmüştü. Adeta kapalı bir kutu gibi görünüyordu. Ağladıkça omuzları ve saçları, hafif yaz melteminde yaprakları hışırdayan selvi ağacı gibi zarif bir biçimde hareket ediyordu. Kızı ağlamaklı hale gelmiş ama belli etmemeye çalışıyor, çaresiz durumdaki annesinin bir sağına bir soluna geçiyor; sanki az önceki rolleri değişmişler gibi kızı dimdik, mağ-

rur duruyor, annesinin saçlarını okşuyor, yanaklarına öpücükler konduruyordu. Kafede oturanlar, sokaktan geçenlerden kimileri ellerinde birer şişe su ya da kâğıt mendille gelmiş yardım etmeye çalışıyorlardı. Sarışın kadın başını hiç kaldırmıyordu. Kendini tüm dünyaya kapatmıştı.

Cevdet kendini daha fazla tutamadı. Köpüklü bir dalgaya göğsünü yaslayarak kulaç dahi atmadan, kıyıya vurur gibi, kalbinin sesiyle birkaç adımda kendini sarışın kadının ve kızının yanında buldu.

Cevdet olan biteni bir film karesinin içinde gibi izliyordu. Kaldırımında oturan Monet tablolarındakine benzer kadın... Bacakları, kolları uzun uzun. Elleri ayakları küçücük. Sahi niye elleri bu kadar küçüktü? Çocuk eli gibi... Bu kadın... Tabii ya! Oydu işte!.. Dün akşam yazmak istemeyip de kalemine hâkim olamadan yazdığı kadındı... Saçları tıpkı yazdığı gibi hafif dalgalıydı. Üzerinde ince ipek kumaştan uzun, beyaz bir elbise vardı. Peki, ya o hıçkırıkça teninden yayılan muhteşem kokusu... İşte bunu tam olarak nasıl yazdığını hatırlayamadı. "Yazmakla yaşamak arasındaki fark bu olmalı" diye düşündü.

Kitapçının sahibi yaşlı adam dükkânın önündeki kargaşadan rahatsız olmuştu. Kalabalıktan kurtulmak için sarışın kadından yanıt alma çabasına girişmiş, ancak çabaları sonuçsuz kaldığından küçük kıza yönelmişti.

"Kızım nesi var annenin? Bir hastalığı falan var mı?"

"Yok efendim. Sapasağlamdır benim annem."

"E ne oldu da böyle yolun üstünde oturmuş ağlıyor? Kötü bir haber mi aldı?"

"Annem işte bugün çok yorulmuştu; ama ben tutturdum beni alışveriş merkezine götür diye. O da götürdü. Bir yığın giysi, oyuncak aldırđım anneme. Tam sokağın başından geçerken bir şey daha almasını istedim."

"Ee ne oldu? Almadı mı? Onca şey almış. Onu da alıverseydi."

“Alacaktı aslında. Hızlı hızlı yürüyorduk. Sonra ayağı birden taşa takıldı ama düşmedi. Ben tuttum annemi.”

“Kızım insan bunun için ağlar mı?”

“Bilmiyorum” deyip omzunu silkti küçük kız.

“İstersen sen söyle annene. Geçin biraz dükkânda oturun. Su için. Yüzünü yıkasın. Kendine gelsin. Olmaz mı?”

Küçük kız yeniden annesine seslendi.

“Anne. Anneciğim. Ne olur kalk. Kalk da gidelim.”

Sarışın kadın oralı olmadı. Sokaktan geçenlerden biri, “Ah evladım, şu çocuğun haline bak. İnsan yavrusu için dik durur şu hayatta” dedi.

Bir başkası, “Böyle kendini perişan ediyorsun. Bak kızın daha fazla perişan oluyor” diye akıl veriyordu.

Küçük kız annesine karşı ne kadar sevgi dolu ve şefkatliyse, yabancılara karşı duruşu, bakışı ve tavrıyla o kadar ciddi ve mesafeliydi.

“Üzülme yavrum. Birazdan annen toparlanır. Merak etme” diyen bir kadına, “Üzülmiyorum efendim. Anneme bir şey olmaz benim. O dünyanın en güçlü, en güzel, en dayanıklı kadınıdır!”

“Geçmiş olsun kızım. Yardım ister misiniz?” diyen bir beyefendiye, “Teşekkür ederim. Ben anneme yardım ederim” gibi yavaşın üzerinde olgunlukla yanıtlar veriyordu.

Küçük kızın gözleri kızarmış, göz pınarları dolmuştu, ama ağlamıyordu.

Cevdet tablonun bir parçası olmak istercesine sarışın kadının yanına oturdu. Bundan sonra sokaktan gelen geçen, sadece oturup ağlayan sarışın kadına bakmayacaktı, çünkü kadın artık yalnız değildi kaldırım taşında. Ha bir de küçük kız vardı tabii. Dimdik ayakta durmaya çalışsa da annesi için endişeleniyor; gözlerinde korkuyu, cesareti, üzüntüyü ve umudu bir arada tutuyordu.

Cevdet küçük kıza yaklaştı. Fısıldar gibi huzurlu ve sakin bir sesle, “Uçan balonu niye bu kadar istedin?” dedi.

Küçük kız şaşırıldı. “Siz nereden biliyorsunuz uçan balon istediğimi?”

“Kuşlar söyledi desem inanır mısın?”

Küçük kız, “İnanmam tabii!” dedi. Omzunu silkti. Ama az sonra, kuşların verdiği gizemli bilgiye güvenirmiş gibi devam etti:

“Balonla ilgisi yok. Zaten her şey dün akşamdan beri ters gitmeye başladı.”

Cevdet irkildi. “Acaba dün gece yazdıklarımı biliyor olabilir mi bu küçük kız” hissiyle tedirgin oldu. Kendini toplayıp, küçük kıza güven verici bakışlarla, “Nasıl anlamadım. Ne oldu ki dün akşam?” dedi.

“Ne olacak? Bu uğursuz mahalleye taşındık.”

Sarışın kadının hıçkırıkları zayıflamış, sakinleşmiş ancak başını yukarı kaldırmadan aynı pozisyonda duruyor, sessizce oturuyordu.

“Bu mahalleye mi taşındık dedin? Nereye?”

“Sokağın biraz aşağısına. Kristal Palas Apartmanı’na.”

Cevdet yeniden soğuk soğuk terlemeye başlamıştı. Gökyüzüne baktı. Kırmızı balondan eser yoktu... Böyle olmamalıydı. Artık yazmak istemiyordu. Yazdıkları bir bir karşısına dizilmeye başlamıştı. İki hafta öncesine kadar hiç böyle garip durumlar olmuyordu hayatında. Önceki hafta üst kata taşınan kebabçı Şahap Beylerle ilgili yazdığı yazıdan sonra, şimdi de dün gece yazdığı sarışın kadın ve kızı... Cevdet, kendisinin farkında olmadığı bir biçimde, üst bir aklın Cevdet’in kontrolünü ele geçirdiğini ve ondan habersiz işler çevirdiğini düşünmeye başlamıştı. Kadın ve kızının isimlerini bir türlü hatırlayamıyordu. Bunca insanın kaderinin kaleminde gizli olduğunu düşünmek ağır bir sorumluluktuktu. Başlı zonklamaya başlamıştı ama bir yandan da eseri olan

kadına dalgın bir hayranlıkla bakmaktan kendini alıkoyamıyordu. Birdenbire, karşı kaldırımın antikacı Serkis'in devasa cüsesiyle hızlı adımlarla kendisine yaklaştığını fark etti.

"Hayırdır Cevdet Bey, gündüz vakti sokak ortasında kaldırımında oturuyorsun. İyisin?"

Cevdet kekeleyerek ve kendini yaşadığı sokağa, semte, şehre hatta dünyaya ait hissetmeyerek, "İ... iyiyim. İyi" dedi.

Antikacı Serkis'in dükkânı kaldırımın tam karşısındaydı. Görmüştü tabii ki tüm olup biteni.

"Ne bileyim böyle dükkânda otururken birdenbire seni kaldırımında görünce... Baksana betin benzin atar."

"Yok Serkis Usta. Benim bir şeyim yok. İyiyim dedim ya!"

"Hadî gel üstadım; dükkânda oturup karşılıklı birer kahve içelim."

Görmüyor muydu yanında oturan kadının ve küçük kızın halini? Hiç onlara bakmıyordu.

"Çok teşekkür ederim Serkis Usta ama..."

"Aması maması yok Cevdet Bey. Seni böyle bırakamam."

"Başka zaman uğrarı..." demesine fırsat kalmadan Serkis, "Hadî Cevdet Bey" diyerek, Cevdet'i kolundan tutup ayağa kaldırdı. Cevdet bir anda dikleşince gözlerini kaldırımın sol tarafında yerde oturduğuna emin olduğu sarışın kadına doğru çevirdi. Çevirdi çevirmesine ama ortada sarışın kadın falan yoktu. Sanki buhar olup uçmuştu. Sokağın her iki tarafına doğru bakındı. Küçük kız da yoktu. Hatta az önce pencereden baktığında kafenin önünde bekleyen iki garson dışında sokak tümünden boştu. Ama nasıl olurdu?

"Cevdet Bey iyisin? Ne ararsın yerde? Bir şeyin kaybettin?"

"..."

Cevdet bakışlarını kaldırım taşlarının üzerinden çekip alamıyor, bir şeyler arar gibi eğilip kalkıp yerdeki taşları elleyip duruyordu. Az önce yanı başında kanlı canlı oturan sarışın kadın ve

kızı birer halüsinasyon muydu? Gözlerini bir süre kapadı. İçinden ona kadar saydı. Sonra yeniden açtı. Durum değişmemişti. Cevdet derin bir oh çekti. İnsan deli olduğunun farkına varıp bile bile oh çeker miydi? Cevdet'in durumunda böyleydi. Tekinsiz bir şekilde gülmeye başladı. Doya doya, deli deli gülüyordu. Üzerinden büyük bir yük kalkmış, inanılmaz bir biçimde rahatlamıştı. Zaten kadın ve kızı, gerçek olamayacak kadar gerçekçi görüyorlardı.

Serkis, Cevdet'in tuhaf hallerinden çok da endişelenmemiş gibi görünse de, daha önce Cevdet'i hiç böyle görmediğinden tedirgin olmuştu. Cevdet ise, birkaç hafta öncesinde ilk kez, o gün ikinci kez yaşadığı bu tuhaf canlı rüyalardan birinden daha uyanmıştı ve alışık olduğu dünyasının sahici insanlarıyla karşılaşmış olmaktan dolayı mutluydu.

Cevdet doğrudu. Serkis'e dönüp, "İyiyim Serkis Usta, bir kahvenizi içerim zevkle" dedi.

Usta, Cevdet'in yazar olması nedeniyle sıra dışı bir ruhu olduğunu, bohem bir hayat sürdürdüğünü bilirdi. Ancak ilk defa Cevdet'i bu halde görüyordu. Her daim dükkânında granül kahve bulundurur, sınırlı sayıda kabul ettiği misafirlerine kâğıt bardakta sade kahve ikram ederdi. Cevdet hiçbir şey olmamış gibi kahvesini içip, Serkis Usta'yla keyifle sohbet daldı.

"Serkis Usta bu gramofonu yeni mi yaptın?"

"Dükkâna yeni getirdim. Benim evin salonunda dururdu senelerdir. Mamam öldüğü zaman yapmış idim."

"Başın sağ olsun."

"Teşekkür ederim Cevdet Bey. Dostlar sağ olsun. Annem göçeli çok oldu. Tabii benim yaşım seninkinin neredeyse üç katıdır. Üzerinden bir asır geçse, mamanın ölümü benim için dün gibidir."

Serkis, konuyu geçiştirmeye çalışsa da, gramofona, acısı hâlâ çok tazeymişçesine bakıyordu. Gramofon gerçekten de büyüleyi-

ci görünüyordu. Aşağı yukarı bir buçuk metre yüksekliğinde bir kasanın üzeri tamamen sedef kakma el işçiliğiyle yapılmış, farklı bir kültüre ait olduğu belli motiflerle bezenmişti. O haliyle gramofon, başına beyaz borazan çiçeği takmış bir geline benziyordu. Serkis Usta şişe dibi görünen gözlüğünü iyice burun köküne ittikten sonra, masasının üzerinde duran diğer gözlüğü de üzerine taktı. Ayağa kalkıp, bir bebeği sever gibi, nazikçe gramofona dokundu. Üzerindeki tozları temizlerken, konuşmaya devam etti. Cevdet; az önce yaşadığı tuhaf olayları unutmak istemesine, kendini; bu anılar, antikalar, toz, yaşanmışlık ve eski eşya kokusu arasında bir nevi meditasyona alıyor ve ruhunu arındırmaya çalışıyordu.

Cevdet ayağa kalktı ve Serkis Usta'nın omzunu sıvazladı.

“Ustam, var mı şimdi senin gibisi? Senin gibi gramofon yapmayı ve tamir etmeyi bilen kaldı mı? Sen, namı diğer son gramofon tamircisisin.”

Serkis, yaşlılığa bağlı kataraktan puslanmış gözlerine çökmüş hüznüyle, “Mamam şarkı söyler, dans ederdi. Neşeli, hayat dolu bir kadın idi. Babamdan kalma eski püskü gramofon bozuktuk. Hep keşke şu gramofon çalışsa da dinlesek derdi. Annem öldüğünde daha çocuk idim. Üç ay ağlayarak yaptım bu gramofonu. Acımı ancak bu şekilde dindirebildim. Kasası da annemin çeyiz sandığındandır” dedi.

Serkis Usta gramofon tamir ederken adeta çocuklaşırdı. Üst üste taktığı iki gözlükle gramofon tamirine başladığında; yüreğindeki hüznü kanatlanıp uçar, ıslık ıslık parıldayan gözlerindeki heyecanı görülmeye değerdi. Gerçekleştirmek istediği hayalleri arasında; kendi yaptığı gramofonlar ve değerli müzik aletlerinden oluşan bir müze açmak vardı. İşte yine gözlerinde o pırıltı, o heyecan belirmişti...

“Sağ ol Cevdet Bey. Bilirsin beni. Dost bildiğimin yanında durmayı severim. Sevmediğim insana da eyvallahım yoktur. Ha-

yatta iki dostum var, biri Davit, diğeri de sen oldun. Amma bir üçüncüsü de gelsin diye hep beklerim...”

İki dost karşılıklı oturup kahvelerini içtiler. Birbirleriyle ilgili merak ettiklerini sormadan, yargılamadan, sessizce, sakince, güvenerek, severek öylece oturdular...

Ah yaşlı Serkis Usta...Vatanım dediği Cumhuriyet’i, Atatürk’ü herkesten çok severdi. İlginç bir huyu vardı ki. Karısından başka, kimse tam ismini bilmezdi. En yakın arkadaşlarından biri olan Cevdet bile... İsimlerin insanların hayatlarına tesir ettiğini bilir, kendini hiçbir zaman ön plana çıkarmak istemezdi. Belki ecnebiliğinden, belki de yalnızlığından olan memnuniyetinden, insanlarla içli dışlı olmayı sevmez, göz önüne çıkmaktan da çok hoşlanmazdı. Onu tanımayanlar için bir kenarda kalmış bir gayrimüslimdi. Ancak bu düşünceye de içerlerdi. İnsan olarak değerlendirilmeyi istemişti hep. Ermeni olması, Hıristiyan olması, bu vatan için kardeşçe çalışmasını, Cumhuriyet’ini, Atatürk’ünü sevmesini hiç engellememişti. Herkes onu böyle bilsin isterdi. Nereden geldiğinin, adının ne olduğunun hiç önemi yoktu. “San-ki isimler bile bizleri ötekileştirmiyor mu? Etiketlemiyor mu?” diye düşünürdü hep. Değişik adamdı. Aksi adamdı. Ama bir o kadar da dürüst, barışçıl ve iyi niyetliydi. Ne hikâyeler saklıydı o küçükçük dükkânında. Ne hazineler... “İnsan başka nasıl mutlu olacak ki” derdi. Dükkânına gelen kim varsa tedavi ettiğine inanırdı. Orada oturup karşılıklı kahve içip sohbet etmek, teknolojiyle, bozulmuş düzenle, kapitalist insan ilişkileriyle kirlenmiş toplumda; güçsüzleşmiş, yorulmuş insanların eski bir eşyaya el sürmesiyle, Serkis Usta’nın aforizma tarzındaki sözleriyle, belki gramofonlarından birinden gelen Osmanlı’dan, Rum’dan yahut Ermeni’den musiki eserlerinin kadifemsi büyüleyici tınlarıyla; insanlar tazelenir, ruhları rehabilite olur çıkarlardı. Ama Serkis Usta insan seçerdi. Herkesi dükkânına sokmazdı. Her isteye- ne antika satmaz, pek çok değerli tasarım eserlerini, tablolarını,

tekzipleri saklı tutar; gerçekten hak eden alıcısı çıktığına kanaat getirdiğinde de, bir sihirbaz edasıyla hokus pokusunu yapar, kapalı kutulardan, örtülerin altındaki gizli cam kapaklı sehpa-ların bölmelerinden eşsiz parçalar çıkarırdı. Hani saç sakalına karışmış derler ya, elinde hiç sönmeyen sigarasıyla, başında deri kasketiyle, ileri numara, şişe dibi gözlükleriyle adını dahi her-kesten 16 yaşında saklamaya karar vermiş Serkis'in hikâyesini kendinden başka bilen yoktu... Gerçek ismini saklamak, herkesten saklanmak için değil de, belki sadece herhangi biri gibi insan içine karışma arzusundan doğmaktaydı... Cevdet günün birin-de Serkis'in kendi isteğiyle ona hikâyesini anlatacağını biliyor. Ve sabırla o günü bekliyordu... Dükkânının içinde tam oturdu-ğu koltuğun üzerinde, masasının arkasında İsa'nın belli belirsiz gülümseyen, yan profilinden yağlıboya bir portresi asılıydı. Ne zaman Serkis Usta'nın dükkânına girse; İsa'nın, sıradan bir fani edasıyla resmedilmiş; insanı ve hayatı normalleştiren; mermer rengi teni, uzun siyah saçları, ince, kemikli uzun yüzü ve astenik fiziğiyle boylu boyunca uzanmış halinin resmedildiği yağlıboya portresini görmek, Cevdet'e iyi gelirdi. Sıra dışı deneyimler ya-şadığı böyle bir günde de; İsa tablosu ve diğer eski tabloları, el yapımı sanat eseri eski gramofonları görmek, Cevdet'in ruh dün-yasına huzur getirmişti. Başkalarının hayal ederek yarattığı so-mut eserleri görmek, kendi yazdıklarının ete kemiğe bürünerek somutlaşmasından çok daha huzur vericiydi.

Cevdet antikacıdan ayrıldıktan sonra köşedeki markete uğradı. Buzdolabı tamtakırdı. Akşam yemeği için biraz sucuk, üç yumurta, salça, ekmek ve kola aldı. Sakin adımlarla Kristal Apartmanı'na yöneldi. O akşam sağlığına zararlı ne varsa yemek, içmek, sigarayı, alkolü sınırsız tüketmek istiyordu. Yeter ki zihni onu işe yaramaz görsün, yalnız ve rahat bıraksındı.

Elindeki poşetlerle bir minareye tırmanır gibi kıvrıla kıvrıla çıktığı üçüncü katın sahanlığında soluklandı. Cevdet'in oturduğu

daire dördüncü kattaydı. Ağır ağır basamakları çıkmaya devam etti. Dördüncü kata geldiğinde apartman boşluğuna bomba düşmüş gibi büyük bir gürültü koptu. Cevdet'in oturduğu dairenin tam yanındaki dairenin kapısının önünde, burunları kapıya doğru çevrilmiş bir çift topuklu, burnu açık, sarı bantlı kadın ayakkabısıyla yanında bir çift siyah küçük rujan ayakkabı yan yana duruyordu. Cevdet yaşadığı şokla elindeki poşetleri aniden bıraktı. Kırılan kavanozdan ortalığa saçılan salçalar; beyaz gömleğine, ağzına, yüzüne bulaştı. Kola şişesi fırlayıp kapıyı çalar gibi bam bam iki kez kapıya vurarak yere yuvarlandı. Apartman boşluğunda yankılanan sesle dairenin kapısı açıldı. Kumral saçlı küçük kız, karşısında Cevdet'i görünce gözbebekleri büyüdü. Korkudan dudakları tir tir titriyordu.

İçeriden annesinin neşeli sesi geliyordu.

"Kapıdaki kim tatlım?"

Küçük kız feryat figan bağırmaya başladı.

"Anne çabuk gel! Burada her yeri kan içinde olan korkunç adam var..."

Sarışın kadının telaşlı ayak sesleri duyuldu. Kadın kapıda belirdiğinde Cevdet'e baktı, baktı, baktı... Yüzünün rengi pembe beden mora, mordan kireç beyazına döndü. Cevdet açıklama ihtiyacı hissetti: "Hanımefendi kapınızı ben çalmadım. Elimdeki poşetten düşen kola şişesi kapınıza yanlışlıkla çarptı. Üstümdeki-ler de kan değil. Salça..."

Kadın hiçbir şey söylemeden içeri geçti. Küçük kız gözlerini Cevdet'e dikmiş, kıpırdamadan olduğu yerde duruyordu. Cevdet eğilip yerdeki kola şişesini aldı. Sarışın kadın saniyeler içerisinde elinde bir resimle geri gelmişti. Resmi Cevdet'e uzattı.

"Kızım! Ben kanlar içindeki halinizden korkmadık. Bakın! Bu yağlıboya tablo bu sabah kapımıza bırakıldı."

Cevdet tabloyu eline aldı. Tabloda, Cevdet; yüzü, gömleği kan kırmızısına boyanmış durumda kapının önünde dikiliyor,

Cihangir İstanbul'un ortasında bir köy... Delileri başka, martıları, kedileri başkadır. Bir türkü çalınır kulağınıza, sözlerin anlamı yoktur. Aklınızda yaşanmışlıkların ezgisi kalır.

“Cevdet giysi dolabını açıp, Rüzgâr'a ait eline geçirdiği ne varsa sağa sola savurdu. Nereden çıkmıştı bu adam? Bir hırsız gibi hayatına, evine, bedenine sinsi sinsi yerleşmişti. Üstelik bu durum bir bilimkurgu filmi ya da fantastik bir romanın içinde yer almıyordu. Her şey gerçek dünyada kendi bedeninde, kendi zihninde oluyordu. Cevdet gardırobun kapağındaki aynanın karşısına geçip, içindeki Rüzgâr'ı görmek ister gibi birkaç saniye baktı gözlerine. Gözlerinin içinden ruhunu, ruhunun derinliklerini görmek istedi.”

* * *

“Meltem hızlı adımlarla yatak odasına yürüdü. Yatağına uzandı. ‘Kendine gel! Ne yaptığını sanıyorsun?’ diyerek kendini uyardı. Bilinmeyeni, yabancıyı merak etmek böyle bir şey olmalıydı. Aynı bedende bambaşka biri... Gözlerini kapadı. ‘Gececi Cevdet’le sevişmek nasıl bir şey olurdu?’ diye hayal kurmaya başladı. Duruşu, dokunuşu, hatta kokusu bile farklı... Acaba Meltem'e nasıl dokunur, nasıl öper, nasıl sevişirdi?”

İstanbul'un tarihi ve kozmopolit semti Cihangir'den okurun zihnine uzanan bir ötekileşme romanı. Evrendeki her parça nasıl bütünü yansıtıyorsa, Cevdetgiller'in her bir karakteri de bizden biri olmaya aday. Zihnimizdeki ötekilerle barışabildiğimiz günlere...

